

Arrest

nr. 197 460 van 05 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Jan KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot verlenging van opsluiting van 22 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CEUNEN, loco advocaat J.KEULEN, die verschijnt voor de verzoekende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 september 1982.

Op 24 oktober 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) uitgereikt. Diezelfde dag wordt ook een inreisverbod aan de verzoekende partij uitgereikt. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen.

Op 6 december 2017 is er een eerste poging tot repatriëring, maar deze repatriëring werd opgeschort omwille van het gegeven dat de nodige reisdocumenten niet uitgereikt waren.

Op 22 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot verlenging van de opsluiting. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

[...]

Overwegende dat, met toepassing van artikel 7, eerste, tweede en derde leden, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 september 2006,

le nommé - de genaamde O. [...], M. [...] Né à - geboren te Oued Rhiau, le - op 14.09.1982 De nationalité algérienne - van Algerijnse nationaliteit a fait l'objet, le 24.10.2017 , d'un ordre de quitter le territoire avec une décision de remise à la frontière, avec décision de privation de liberté à cette fin, notifiée le 24.10.2017 . op 24.10.2017 het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend op 24.10.2017.

Considérant que la mesure privative de liberté a débuté le 24.10.2017 et expire le 23.12.2017. Overwegende dat de vrijheidsberovende maatregel is begonnen op 24.10.2017 en verstrijkt op 23.12.2017 .

En application de l'article 7, alinéa 5, de la même loi, modifiée par la loi du 15 septembre 2006, la détention de l'intéressé est prolongée jusqu'au 22.02.2018 inclus.

Met toepassing van artikel 7, vijfde lid, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 15 september 2006, wordt de opsluiting van de betrokkene verlengd tot en met 22.02.2018.

MOTIF(S) DE LA DECISION DE PROLONGATION DE LA DETENTION:

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING TOT VERLENGING VAN DE OPSLUITING:

1) De nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen de zeven werkdagen na de opsluiting: een aanvraag tot het verkrijgen van een reisdocument werd op 30.10.2017 aan het Consulaat-Generaal van Algerije overgemaakt.

1) Les mesures nécessaires pour éloigner l'étranger ont été prises endéans les sept jours ouvrables après l'écrou: une demande pour l'obtention d'un document de voyage a été envoyée le 30.10.2017 au Consulat Général d'Algérie.

2) Op 21.11.2017 ontving de Identificatiecel een akkoord van het Consulaat-Generaal van Algerije voor de afgifte van een reisdocument. Dit document zal eerstdaags opgehaald worden, met het oog op de daadwerkelijke verwijdering van betrokkene.

2) Le 21.11.2017, la Cellule d'Identification a obtenu l'accord de la part du Consulat Général d'Algérie pour la délivrance d'un document de voyage. Ce document sera retiré dans les plus brefs délais, en vue de l'éloignement réel de l'intéressé.

3) Op 28.11.2017 werd het Consulaat-Generaal geïnformeerd via mail dat één repatriëring naar Algiers op 06.12.2017 voor betrokkene gepland werd. Een laissez-passer werd aan het Consulaat-Generaal gevraagd maar dit heeft geen laissez-passer afgeleverd (wegens hangende beroep) en de repatriëring werd geannuleerd.

3) Le 28.11.2017, le Consulat Général d'Algérie fut informé via mail que le rapatriement de l'intéressé vers Alger avait lieu le 06.12.2017. Un laissez-passer a été demandé au Consulat Général d'Algérie mais celui-ci n'a pas délivré de laissez-passder (à cause d'un recours pendant) et le rapatriement fut annulé.

4) *Tot op vandaag bestaat er nog steeds een kans om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen.*

4) *À ce jour, il subsiste toujours une possibilité que l'intéressé soit éloigné dans un délai raisonnable. »*

Op 2 januari 2018 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat ze op 7 januari 2018 om 15 uur 25 naar Algiers gepatrieerd wordt.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing betreft een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

In de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing wordt expliciet aangegeven dat: *“Ik heb hem ervan op de hoogte gebracht dat onderhavige beslissing slechts vatbaar is voor een beroep bij de rechterlijke macht, volgens artikel 71, eerst en derde leden, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 15 september 2006, hetwelk moet ingediend worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de betrokkene in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. Hetzelfde beroep mag om de maand ingediend worden. »*

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot verlenging van de opsluiting, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470). Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat zij zich niet voldoende geïnformeerd heeft.

Daarenboven heeft zij gewacht tot twee dagen voor de repatriëringsdatum om een beroep tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid in te dienen, terwijl de bestreden beslissing haar reeds op 22 december 2017 ter kennis gebracht werd. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet *juncto* 39/57§ 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepalen dat een verzoekschrift tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is, dient ingediend te worden. Indien het een tweede verwijderingsmaatregel betreft, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen. Ter terechtzitting erkent de advocaat van de verzoekende partij dat het beroep manifest laattijdig is, maar ze wijst er ook op dat het voor haar pas imminent werd toen de repatriëringsdatum bekend was. De vaststelling dat verzoekende partij gewacht heeft met het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot op het ogenblik dat zij kennis kreeg van de datum van repatriëring, doet geen afbreuk aan de wettelijke regeling vervat in de artikelen 39/82, § 4, tweede lid *juncto* 39/57§ 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Over de toepassing van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet

3.1. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/ of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

3.2. Artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer er aanwijzingen zijn dat het ingestelde beroep kennelijk onrechtmatig is dan brengt de Raad deze vaststelling, bij de behandeling van dit beroep, ambtshalve in de debatten. Zij stelt de ter terechtzitting aanwezige partijen in staat om hun bemerkings hieromtrent te laten gelden en kan hiertoe, zo nodig, de zitting schorsen. De Raad kan, zo nodig, ook uitspraak doen over het ingestelde beroep en in haar arrest een nieuwe zittingsdatum bepalen met het oog op verdere debatten inzake het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag, wordt de aandacht gevestigd op een mogelijk onderzoek naar het rechtmatig karakter van het beroep door melding van onderhavig artikel.

De Raad kan een geldboete opleggen telkens zij oordeelt dat een beroep kennelijk onrechtmatig werd ingesteld.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

Het bedrag van de geldboete, met een minimum van 125 euro en een maximum van 2.500 euro, wordt bepaald door de Raad.

Elk jaar op 1 januari, worden de in het vijfde lid bepaalde bedragen van rechtswege aangepast aan de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijs volgens de volgende formule : het basisbedrag, vermenigvuldigd met de nieuwe index en gedeeld door de oorspronkelijke index. De nieuwe index is de index van de consumptieprijs van de maand december van het jaar voorafgaand aan het jaar waarin de bedragen overeenkomstig het vijfde lid worden aangepast. De oorspronkelijke index is de index van november 2017. Het bekomen resultaat wordt afgerond naar de hogere euro indien het deel in decimalen groter of gelijk is aan vijftig cent. De afronding gebeurt naar de lagere euro indien het deel in decimalen kleiner is dan vijftig cent.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere regels inzake de inning van de geldboete.

Het arrest waarin het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep wordt vastgesteld en een eventuele geldboete wordt opgelegd, wordt, in het geval de verzoekende partij werd bijgestaan door een advocaat, ook ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.”

3.3. Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, Raad van State. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

3.4. Uit het administratief dossier van verzoekende partij en de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat verzoekende partij op 24 oktober 2017 van haar vrijheid werd beroofd middels een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dit met het oog op de gedwongen uitvoering van deze maatregel. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij op 8 november 2017 een gewone vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de verzoekende partij nochtans vastgehouden is met het oog op verwijdering.

Artikel 39/82, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat:

§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.

§ 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De uitspraken waarbij de schorsing is bevolen, kunnen worden ingetrokken of gewijzigd op verzoek van de partijen.

§ 3

Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

Eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is een navolgende vordering tot schorsing niet ontvankelijk, onverminderd de mogelijkheid in hoofde van de verzoeker om, indien de beroepstermijn nog niet is verstreken, een nieuw beroep tot nietigverklaring in te stellen waar een vordering tot schorsing is bijgevoegd op de wijze bepaald als hiervoor.

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

De schorsing en de andere voorlopige maatregelen die zouden zijn bevolen voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring van de akte wordt door de voorzitter van de kamer of door de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst die ze heeft uitgesproken onmiddellijk opgeheven als hij vaststelt dat binnen de in de procedureregeling vastgestelde termijn geen enkel verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend waarin de middelen worden aangevoerd die ze gerechtvaardigd hadden.

§ 4

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering wanneer de effectieve verwijdering of terugnijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk.

Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

In afwijking van de vorige leden, doet de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst bij voorrang uitspraak over de ontvankelijkheid van de vordering, indien nodig zonder de partijen op te roepen, indien de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° het betreft een tweede verwijderings- of terugnijvingsmaatregel, en

2° de vordering is manifest laattijdig, en

3° de vordering werd minder dan twaalf uur voor de geplande uitvoering van de maatregel ingediend, en

4° de verzoeker en desgevallend zijn advocaat werden minstens achtenveertig uur

voor de geplande uitvoering van de maatregel ingelicht.

Indien hij de vordering onontvankelijk verklaart, sluit het arrest de procedure af.

Indien hij de vordering ontvankelijk verklaart, wordt de procedure verdergezet zoals voorzien in het derde tot het zesde lid.

[...]"

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien is op 7 januari 2018, te verhinderen.

Te dezen is de verzoekende partij op 24 oktober 2017 in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding het oog op verwijdering. De verzoekende partij bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 24 oktober 2017 in een gesloten opvangcentrum.

De verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding het oog op verwijdering van 24 oktober 2017 dan ook te weten dat een repatriëring nakend was, temeer voormelde beslissing in haar hoofding duidelijk maakte dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering. Ondanks dit gegeven dient de verzoekende partij tegen deze beslissing op 8 november 2017 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij deelt op 30 november 2017 ook aan het bevoegde consulaat mee dat ze een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering als het inreisverbod bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend heeft. De procedure die de verzoekende partij op 8 november 2017 opgestart heeft, heeft echter geen schorsende werking op de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2017.

Vervolgens onderneemt de verwerende partij een eerste poging tot repatriëring van de verzoekende partij op 6 december 2017.

Daarna neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 december 2017 de beslissing tot verlenging van de opsluiting.

Op 5 januari 2018 vraagt de verzoekende partij bij uiterste dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 december 2017 tot verlenging van de opsluiting. Zoals in punt 2 van dit arrest uiteengezet wordt, heeft de Raad geen rechtsmacht voor beslissingen die betrekking hebben op de vasthouding.

Ter terechtzitting wordt de advocaat die *loco* J. Keulen optreedt hierop gewezen. De terechtzitting wordt vervolgens 10 minuten opgeschort zodat zij kan overleggen met het kantoor. Als de zitting herneemt excuseert de advocaat zich voor het verloop van de zaken, geeft aan dat ze weinig vertrouwd is met de procedure en dat er waarschijnlijk een miscommunicatie gebeurd is met de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op het gegeven dat de advocaat ter terechtzitting *loco* optreedt voor advocaat J. KEULEN, zij slechts op 1 september 2017 met haar baliestage begonnen is en advocaat J. KEULEN de *dominus litis* is van zowel deze procedure als de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat op 8 november 2017 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend werden en het onderhavig beroep kan wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep past het de zaak voor zover het betrekking heeft op de toepassing van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet uit te stellen tot de ter terechtzitting van vrijdag 12 januari 2018 om 11 uur 00 in zaal A zodat de *dominus litis* de gelegenheid heeft zijn standpunt toe te lichten.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De terechtzitting met betrekking tot de toepassing van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald op vrijdag 12 januari 2018 om 11 uur 00 in zaal A.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. RYCKASEYS